

# РЕШЕНИЕ

№ 58

гр. София, 02.01.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,**  
в публично заседание на 20.11.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Красимира Милачкова**

като разгледа дело номер **10182** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 2в, ал. 1, т. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) във вр. с чл.203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по иск за обезщетение за неимуществени вреди, сочени за причинени от определение № 1140/30.09.2024г. по адм. д. № 960/2024г. на Административен съд – София-област (АССО), предявен от против последния от Г. В. К., с цена на иска 1 000 000 евро. Ответникът не изразява становище относно допустимостта и основателността на иска. Прокурорът намира, че исковата претенция е неоснователна и недоказана.

След като обсъди доводите на ищеца и събраните по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Искът е допустим, като предявен от активно легитимирано лице, което твърди засягане на негови основни права, срещу АССО, който е юридическо лице съгласно чл.65 от Закона за съдебната власт и съответно - надлежен ответник съгласно чл.205, ал.1 АПК. Разгледан по същество, е неоснователен.

Установява се от представеното определение № 1140/30.09.2024г., постановено по адм. д. № 960/2024г. на АССО, че с него е оставена без разглеждане искова молба вх. № 11340/22.07.2024г. на Върховния административен съд (ВАС), подадена от Г. В. К., по която е образувано делото, и е прекратено производството по същото. Негов предмет е бил иск с цена 500 000 евро за обезщетение на неимуществени вреди, сочени за претърпени от определение № 413/11.01.2024г., постановено по адм. д. № 11315/2023г. на АССО, влязло в сила на 29.02.2024г., служебно известно на съда, с

което е отхвърлено искане на ищеца за освобождаване от държавна такса.

Горепосоченото определение № 1140/30.09.2024г. не е окончателно и срещу него е била подадена частна жалба, видно от определение № 1243/15.10.2024г., постановено по адм. д. № 1236/2024г. на АССО. Следователно, ищецът е упражнил правото си на достъп до съд, който да извърши преценката относно правилността на оспорения съдебен акт. Ето защо, безпредметно е обсъждането на доводите, изложени от ищеца в тази връзка.

Наред с горното, следва да се отбележи и, че в случаите, в които се търси обезщетяване на понесени от граждани и организации вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, съдът дължи произнасяне само относно твърдения, които имат за предмет наличието на явно нарушение на норми с базисно значение от правото на Европейския съюз – така, в мотивите на решение № 11614/30.10.2024 г. по адм. д. № 5580/2024 г. на ВАС, III отделение. Посочва се в същите мотиви и, че: „Поставянето на такова изискване, което внася необходимия баланс в процеса на търсенето на имуществена отговорност на държавата за вреди, е в съответствие с присъщия на правния ред на всички държави членки принцип на правна сигурност“.

Посочва се в мотивите на решение № 13754/18.12.2024 г. по адм. д. № 5489/2024 г. на ВАС, III отделение, че: „Чл. 6 и чл. 13 ЕКЗПЧОС са идентични с чл. 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) и съобразно чл. 52, параграф 3 от ХОПЕС, "доколкото настоящата Харта съдържа права, съответстващи на права, гарантирани от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, техният смисъл и обхват са същите като дадените им в посочената Конвенция". Основните права, които са гарантирани от ЕКЗПЧОС (в случая правата по чл. 6, на които се позовава ищецът в исковата си молба) и както произтичат от общите конституционни традиции на държавите членки, следва да се разглеждат като част от правото на ЕС - по силата на чл. 6, § 3 от Договора за Европейския съюз (ДЕС). Преценката за това дали съдебен процес е проведен справедливо във връзка с претендирано обезщетение за вреди, не включва проверка за правилността на постановения съдебен акт, а преценка на следните критерии: осигурен достъп до правосъдие, осигурено равенство на страните в процеса, разглеждане и решаване на делото в разумен срок, мотивиране на съдебния акт в достатъчна степен, за да узнаят страните аргументите на съда, обусловили крайните изводи на съда за това дали законът е бил правилно приложен. Според чл. 6, пар. 1 от ЕКЗПЧОС всяка страна има право на справедливо и публично гледане на неговото дело в разумен срок, от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. На първо място, правото на справедлив процес включва правото на достъп до съд. Това право на ищеца не е нарушено - същият е подал жалба, образувано е административно дело, съдът, в изпълнение на правомощията си по АПК, е преценил допустимостта на образуваното производство, делото е разгледано от независим и безпристрастен съд, създаден в съответствие със закона. Съгласно чл. 13 ЕКЗПЧОС всеки, чиито права и свободи, провъзгласени в Конвенцията, са нарушени, има право на ефикасни правни средства за тяхната защита пред съответните национални власти, дори и нарушението да е извършено от лица, действащи при упражняване на служебни функции. В конвенцията няма легално определение за "правно средство за защита", такова се извлича от практиката на ЕСПЧ, като най-важното изискване е правното средство за защита да бъде "ефикасно" както по закон, така и на практика, и да бъде

"вътрешноправно", т. е. да е предвидено в правото на държавата". Изрично е отбелязано в тези мотиви и, че обстоятелството, че със съдебното решение е постановен резултат, от който ищецът не е останал доволен, не може да се счете за съществено нарушаване на правото на Европейския съюз; след като не е доказано нарушение на съюзни норми, ненужно е да се обсъждат и съображенията, с които се квалифицират релевираните нарушения като "достатъчно съществени", за наличието на причинно-следствена връзка между тях и твърдените вреди, както и относно техния размер.

В случая не са налице обстоятелства, годни до обосноват извод за достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз. Определението, от което ищецът твърди да е понесъл неимуществени вреди, поради неговата неправилност, е подробно мотивирано; както е посочено по-горе, ищецът е разполагал с правно средство за защита и го е упражнил, като е подал частна жалба против него. По изложените съображения, не е налице основание да се приеме, че същото определение обективира засягане на основни права или друго съществено нарушение; съответно, безпредметно е обсъждането на останалите предпоставки за основателност на иска от вида на процесния, а именно, съществуването на вредите и пряката причинно-следствена връзка между тях и акта, от който се твърди да са произтекли.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, предявен от Г. В. К., с ЕГН [ЕГН], против Административен съд София област, за обезщетение в размер на 1 000 000 (един милион) евро за неимуществени вреди, сочени за причинени от определение № 1140/30.09.2024г. по адм. д. № 960/2024г. на Административен съд – София-област. Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: